

Mot Mount Everest på to hjul

TEKST OG FOTO: JIM LINDQUIST, INDIAN ADVENTURES

Å reise sammen og dele opplevelsene av morsom motorsykelkjøring i flott natur er herlig.

Royal Enfieldene tok oss opp svingete fjellveier der den virkelig er i sitt rette element.

En «Everest-ekspedisjon» på krevende veier i Nepal arrangert av det norske MC-reisebyrået Indian Adventures. Motorsyklene vi bruker på turen er Royal Enfield Bullet 500ccm.

Hvem reiser på en sånn tur?

Turfølget besto av mennesker med ulik kjøreefaring. En hadde bakgrunn fra motocross og enduro men de fleste kunne skilte med lang MC-erfaring. Spennet var fra de som hadde begrenset erfaring med kjøring på grusveier til den svært erfarne. Aldersspennet var fra 26 til 75.

“Det er verdt det! Det er virkelig verdt det!”

Birgit Sannes fra Skien hadde nettopp kommet opp på en ås i Nepal, 3200 moh., og lot blikket følge rekken med 8000-meters topper, der Mount Everest er en av dem. Hun gjentok det igjen og igjen mens hun sto som betatt av synet av Himalaya. Dette var belønningen for å ha stått opp klokken 04.00. I mørket humpet vi oss opp på veien fra gjestehuset i Okhaldhunga. Først på det som knapt kunne kalles vei opp til asfalten, og så på smale svingete asfaltveier som løftet våre Royal Enfielder tusen høydemeter mens vi møtte soloppgangen på vei opp til Patale, en liten landsby i Nepal, rett syd for Mount Everest.

Royal Enfield

Royal Enfield Bullet-motorsyklene er selve symbolet på frihet, reise og eventyr i India og Nepal. De fleste syklene som selges er 350er, mens Bullet 500 er det ræste som er å få av tradisjonelle sykler. Den første modellen så dagens lys så tidlig som i 1901. Enfielder produseres i Chennai i India og er på verdensbasis et av de mest solgte merkene med mer enn 300 000 solgte sykler i 2016. Det er flere enn Harley-Davidson på salgsstatistikken. En fordel med disse syklene er at det er enkel mekanikk og at reservedeler finnes over hele India og Nepal. Enfielden trenger kjærlighet og pleie. Får den det tar den deg helt frem selv om den gråter noen dråper olje på veien.

Ut fra Kathmandu

Denne turen var den første på ruten øst i Nepal. Nesten all turistvirksomhet i Nepal foregår vest for hovedstaden Kathmandu, med unntak av turene til Everest basecamp som begynner med en flytur til Lukla. Vår

gruppe derimot hadde kjørt motorsykel østover for å se verdens høyeste fjell. Vi startet i millionbyen Kathmandu der vi på to rekker tråkket oss ut gjennom Kathmandudalen rett bak følgebilen med bagasjen vår. Her var det ikke rom for tre sekunders-regelen! Vi måtte derimot kjøre så tett som mulig for ikke å miste hverandre i trafikken. –Det er som å kjøre parallellslalom! ropte Karin inne i hjelmen mens hun svingte mellom kyr og mopeder. Første stopp var den lille landsbyen Dhulikel der vi tok en kopp te i et veikryss. Vi ble ønsket velkommen med blomsterkranser rundt halsen av Ajay og hans kone. Ajay var invitert med på turen som kjentmann og er den stolte eier av en ny Honda XR 150 som han brukte på turen.

Landet med den største høydeforskjellen i verden

Nepal er det landet i verden med størst høydeforskjell, fra 70 moh. til toppen av Mount Everest på 8848 moh. Denne

geografien gir oss MC-førere det vi vil ha: Sving på sving på sving. Langs veien er det hele tiden nye ting å se. Det var sesong for rishøst og grupper av damer i tradisjonelle røde klær jobbet med å kutte og samlet inn ris. De tittet opp og vinket da vi kjørte forbi. Det er mest damer som jobber med innhøstningen. Mennene vi så gikk bak oksene og pløyde, på samme måte som de har gjort i generasjoner.

Vi stoppet ved en hengebro over elven og Joel, yngstemann i følget, testet om det gikk an å kjøre over med motorsykel. Vi sto spente og så ham kjøre over den vinglete broen og bli borte på den andre siden. Da han ikke kom tilbake måtte mekaniker og reiseleder gå samme vei for å se hva som hadde skjedd. Joel sto der med en sykkel som hadde stoppet og som måtte trilles i gang da selvstarteren ikke virket. Den eneste muligheten for å få start på den igjen var å trille den i gang ned den bratte trappen i enden av brua. Trappa har en smal stripe i midten som det lot seg gjøre å kjøre på og vi hadde kun én sjanse til å starte den. På andre siden var det nemlig ingen vei. Vi tippet over kanten og slapp clutchen halvveis nede. Enfielden startet, vi fikk snudd sykkel og med felles anstrengelser kom Enfielden opp trappen og tilbake over broen. Konklusjonen var at det var et artig stunt som ingen flere bør forsøke.

Leken motorsykelkjøring

På vår vei østover varierte veistandarden og plutselig var det ikke mer vei. Monsunen

hadde tatt den og vi kjørte i en elv av rullestein og vann. Dette er hovedveien østover i Nepal. Etter noen hundre meter med elvekjøring og fotografering ventet en bratt bakke med dyp, løs sand. Vår dyktige mekaniker var på pletten og hjalp dem som gikk over ende i den dype sanden og trengte en hjelpende hånd. Med felles innsats kom alle seg opp til neste landsby og en velfortjent lunsj. Målet for dagen var sykehuset i Okhaldhunga som drives av et norsk par. Etter mange mil med leken motorsykelkjøring og flott utsikt var vi nå oppe på 2000 moh. Det siste stykket fra landsbyen og ned til sykehuset lignet mer på en endurøløype enn en vei, og det ble nye mestringfølelses-poeng å hente for dem som hadde liten erfaring med offroad-kjøring og som allikevel kom frem. Etter en omvisning av en norsk lege på sykehuset ble det overrekkelse av gaver til barneavdelingen. Gruppen hadde med seg leker og strikkede klær og dette ble kveldens høydepunkt.

Mount Everest; et mektig skue

Den neste morgenen ble som en ekte Everest-ekspedisjon. Vi sto opp midt på natten og begynte oppstigningen. I motsetning til klatrerne kjørte vi motorsykel, først gjennom «endurøløypa» og så 1000 nye høydemeter opp til Patale. Derfra gikk vi en halvtimes tid opp til toppen av en ås. Å kjøre etter hverandre i mørket på støvete veier og se rekken med røde baklys i det som ser ut som gullstøv i lyset fra Enfieldene var spesielt. Etter hvert som

Buddhistiske bønneflagg henger på alle broer og høye pass. Flaggene er dekorert med bønner som går til gudene når de vaier i vinden.

Enfielden måtte trilles i gang ned trappen i enden av hengebroen.

Morsomme utfordringer når veien er elv.

vi kom høyere og høyere opp i fjellene tårnet de hvitkledte toppene seg opp med et oransje lys som en stripe på toppen. Et mektig skue var i det ildkullen kom opp mellom fjellene og farget de snøklede fjellsidene med en blanding av rosa og lilla. Å kunne se Mount Everest sammen med hele rekken med 8000 meters topper i den klare morgenluften i et skyfritt og klart vær sammen med likesinnede kan nok best beskrives med ... ”Det var verdt det! Det var virkelig verdt det!”